

Cunoașterea adevăratului Hristos - cheia ispășirii

6 februarie 2008

Donald K. Short

Ahile, conform mitologiei grecești, erou în războiul dintre greci și troieni care a durat timp de zece ani, avea un punct slab, unde putea fi atacat și învins.

Există un alt război care se desfășoară în univers de mii de ani. Avem și noi un punct slab, în care vrăjmașul neamului omenesc ne poate ataca.

Locuitorii Troiei erau fascinați de uriașul cal de lemn pe care grecii îl lăsaseră afară, la porțile cetății. În ciuda avertizărilor bătrânilor din Troia, ei au propus: „Haideți să aducem calul înăuntru și să vedem ce este cu el.” După ce calul a fost adus înăuntru, soldați greci au ieșit noaptea din el, au deschis porțile cetății și astfel, prin această amăgire, au cucerit cetatea.

„Chiar cei aleși” se află într-un pericol asemănător. Schema sfârșitului lumii făcută de Hristos în Matei 24 aduce în prim plan un aspect serios al amăgirii finale. Isus le-a spus ucenicilor: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: 'Eu sunt Hristosul!' Și vor înșela pe mulți” (vers. 4, 5). Vom putea noi să facem deosebirea dintre adevăratul Hristos și cel fals? Acest război care durează de atâta timp implică întregul univers, și calul troian al amăgirii care a fost adus în grădina Edenului a fost doar începutul unei amăgiri finale sofisticate.

Avem extraordinara vestire făcută de cei trei îngeri din Apocalips 14, plus aceea a îngerului al patrulea din capitolul 18: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!” De-a lungul istoriei biblice Babilonul nu a ajutat niciodată Israelul. În zilele ucenicilor, când biserica a devenit noul „Israel,” i s-a cerut din nou să se dedice pe deplin Domnului, dar a existat mereu pericolul infiltrării din Babilon.

Ioan, ucenicul Domnului, ne avertizează în legătură cu sursa posibilelor amăgiri:

„Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum” (1Ioan 4:1-3).

Negarea acestui adevăr își are originea la începutul erei creștine, și mai există încă. Întorcându-ne în istoria antică, obținem o imagine a ceea ce spune filozofia păgână despre Dumnezeu. Filozofii Babilonului promovează înțelegerea păgână a lui Dumnezeu. Când regele Nebucadnețar a dorit să-i fie descris și explicat visul, „înțelepții” au spus: „Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori” (Dan. 2:11).

Același păgânism pune un zid între adevăratul Hristos și omenire. Descoperirea din Daniel scoate în evidență că adevăratul Hristos din Biblie a venit într-adevăr să locuiască în trup omenesc. Cel fals evită să facă acest lucru. „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evr. 2:14).

„Tot așa și El Însuși a fost deopotrivă” - opt cuvinte, subliniate de trei ori. De ce a făcut El asta? „Să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam” (vers. 15, 16). Cuvântul grecesc pentru sămânță este spermatos. Ucenicul nu putea fi mai clar de-atât.

„Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului [noi!]. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (vers. 17, 18).

În Matei 1 ni se oferă o imagine a descendenței regale a lui Hristos. În Luca 3:23-38 vedem cum a devenit El membru al familiei omenesti. Unii teologi interpretează în mod greșit afirmația din Romani 8: „Căci - lucru cu neputință Legii întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.,, Ei spun că această „asemănare” înseamnă neasemănare. Dacă tu arăți ca tatăl tău sau ca mama ta, nu poți să eviți asemănarea. Cuvântul nu poate însemna că tu nu ești ca părinții tăi. Aici textul este foarte clar: „Fire asemănătoare cu a păcatului.,, „din pricina păcatului,” „a osândit păcatul în firea pământească.” Toate acestea, „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi.” Noi avem nevoie să „trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” Apoi neprihănirea legii poate fi „împlinită în noi” (Rom. 8:3,4).

Când Satana a invadat grădina Edenului și a amăgit-o pe Eva să mănânce fructul oprit, Adam l-a recunoscut. „Acesta trebuie să fi fost vrăjmașul despre care am fost avertizați.,, Adam a înțeles că prin sentința divină ea trebuie să moară. Eva fusese înșelată. Partenera lui încălcase porunca. În mintea lui Adam s-a dat o luptă grozavă. Să o lase pe Eva să piară? Pe soția lui? Ultima creație ieșită din mâinile lui Dumnezeu, femeia? Ce să facă? El a ales să îi împărtășească soarta. Dacă va fi

ca ea să moară, el va muri împreună cu ea. A luat fructul și l-a mâncat repede” (vezi Patriarhi și Profeți, pp. 55-57).

În această poveste există o parabolă semnificativă. Din cauza dragostei sale față de soția sa, Adam a luat fructul, înțelegând perfect ceea ce face. El a luat păcatul asupra sa. Cel de-al doilea Adam (Hristos) a luat păcatul nostru asupra Sa - datorită dragostei Sale față de mireasa Sa (biserica lui Hristos), înțelegând perfect consecințele. În analele rasei omenești a existat o singură moarte - moartea lui Isus Hristos. Toți cei care au trăit de la Adam până la venirea Domnului pur și simplu au „adormit.”

Domnul așteaptă un popor care să înțeleagă ce înseamnă întruparea. Eliberarea poporului lui Dumnezeu de la sfârșit nu este un act arbitrar al lui Dumnezeu. Ea vine pentru că adevărul evangheliei a dat roade. Fermierul seceră când recolta este gata. Domnul seceră când recolta Lui este gata, când biserica a ajuns la maturitate spirituală. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi” (Evr. 4:15). De câte ispite este nevoie pentru a păcătui o dată? Zece? O sută? O mie? Nici chiar un milion de ispite nu pot produce un singur păcat, totuși Isus a fost ispitit în toate ca și noi, „dar fără păcat.” Dumnezeu ne cheamă la același standard înalt, care poate fi atins prin credință.

S-ar putea ca Ioan 3:16 să fie versetul cel mai puțin înțeles din Cuvântul lui Dumnezeu. „Atât de mult a iubit Dumnezeu... încât a dat.” Când dai ceva, acel lucru nu-ți mai aparține. Versetul spune clar, explicit că Dumnezeu a dat. Când Dumnezeu L-a dat pe Hristos, El a rămas definitiv fără Fiul Său. Isus nu va mai ocupa același loc pe care Îl ocupa înainte de a veni pe pământ. De aceea raportul ne spune că Dumnezeu a dat. S-a făcut Hristos trup pentru totdeauna? Sau doar pentru cei 33 de ani, și apoi S-a întors în slavă? Dacă Tatăl L-a dat pe Hristos, L-a dat pentru totdeauna, pe vecie.

A fost El „scutit” de ceva dacă Dumnezeu L-a dat? Nu ar fi putut fi. Dacă a trăit doar o viață artificială, înlocuitoare, având un zid despărțitor între noi și El, aflându-Se mereu într-un clopot de sticlă, atunci Dumnezeu nu L-a dat cu adevărat. Dacă El nu a luat adevărata natură omenească asupra Sa, cu toate lipsurile ei, Dumnezeu nu L-a dat.

Dacă versetul este adevărat atunci când spune „singurul,, atunci înseamnă că nimic nu a fost reținut. Acestei întrebări i s-a răspuns o dată pentru totdeauna: „Dumnezeu poate renunța la Sine.” Hristos a fost Dumnezeu și El a luat asupra Sa natura umană și a devenit ascultător până la moartea a doua. Tatăl și Fiul au fost implicați împreună în acest plan.

În contextul gândirii omenești, avem o slabă percepție privind asupra experienței lui Avraam, când a fost gata să îl jertfească pe singurul său fiu. Dar când adevărul din Ioan 3:16 va pătrunde în gândirea noastră, ca și credincioși în Hristos, vom fi plini de bucurie studiind natura Fratelui nostru mai mare. În întrupare avem cheia întregului plan de mântuire. Nu putem să nu vorbim despre

acest lucru. Pentru cei mântuiți, aceasta va fi minunea de-a lungul veșniciei. Amintiți-vă, Isus a spus că El nu știe când Se va întoarce. Îngerii nu știu. De ce a făcut El o astfel de afirmație? Pentru că El a devenit membru al familiei omenești - pentru totdeauna!

După ce Isus a postit îndelung, stăpânitorul acestei lumi a venit la El și I-a sugerat să poruncească pietrelor să se facă pâini. Dar în planul de mântuire, alcătuit pentru mântuirea omului, era prevăzut că Hristos va cunoaște foamea și sărăcia, și fiecare fază a experienței dureroase a omului. El a rezistat ispitei prin puterea pe care omul o poate avea prin credință. El S-a sprijinit pe tronul lui Dumnezeu, și nu există bărbat, femeie sau tânăr care să nu aibă acces la același ajutor prin credință, ca Isus. Omul poate deveni părtaș de natură divină.

Hristos a venit pentru a fi și Înlocuitor, și Model pentru noi, ca să ne învețe că și noi putem să fim părtași ai puterii naturii divine. Și cum se întâmplă acest lucru? „Fugind de stricăciunea, care este în lume prin poftă” (2Petru 1:4). Astăzi și în fiecare zi de acum înainte, prindeți-vă de această făgăduință. Oamenii pot avea puterea de a rezista răului, o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu o pot birui, o putere care îi poate face să biruiască așa cum a biruit Hristos. Divinul și omenescul pot fi împletite, prin credință. Hristos a unit divinul Său cu omenescul nostru, pentru ca noi, în omenescul nostru, să putem să ne unim cu divinul Său.

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul... Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evr. 2:14, 17). Acesta este Cel pe care Dumnezeu ni L-a dat. El este Ajutorul nostru.

Fie ca Domnul să ne dea discernământ pentru a-L cunoaște pe adevăratul Hristos, astfel încât atunci când va apărea falsul Hristos să știm că este fals. Dacă nu suntem siguri de acest adevăr, punctul nostru slab, ca și călcâiul lui Ahile, ne va expune la o amăgire finală și fără speranță. Milioane de așa-zisi creștini nu vor fi pregătiți pentru a rezista acestei probe!
